

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

ÜÇÜNCÜ DAİRE

ALBAYRAK – TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no: 38406/97)

KARAR

STRAZBURG

31 Ocak 2008

İşbu karar AIHS'nin 44/2. maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine açılan 38406/97 no'lu davanın nedeni, T.C. vatandaşı Mehmet Emin Albayrak'ın (başvuran), Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne, 15 Eylül 1997 tarihinde, Temel İnsan Hakları ve Özgürlüklerini güvence altına alan Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin ("AİHS") eski 25. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurudur.

Başvuran, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) önünde İstanbul Barosu avukatlarından M.E. Adıyaman ve I. Cantepe tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

Başvuran 1967 doğumludur ve İstanbul'da ikamet etmektedir.

Başvuran, 12 Şubat 1993 tarihinde Adana'nın Tufanbeyli ilçesinde hakim olarak çalışmaya başlamıştır.

A. Disiplin soruşturması

14 Ağustos 1995 tarihinde, Jandarma Genel Komutanlığı, başvuranın davranışıyla ilgili olarak Adalet Bakanlığı'na bağlı teftiş kuruluna resmi başvuruda bulunmuştur. İddialarla ilgili olarak, bir müfettiş tarafından disiplin soruşturması yapılmıştır.

1 Mart 1996 tarihinde, 2802 sayılı Kanun'un 82. Maddesi uyarınca, başvuranın hakimlik statüsüne uygun olmadığı düşünülen ve başvuran tarafından gerçekleştirildiği iddia edilen eylemlere ilişkin bir disiplin soruşturması yapıldığı teftiş kurulu tarafından yazılı olarak başvurana bildirilmiştir. Mektupta başvuran aleyhindeki suçlamalara değinilmiş ve başvurandan yazılı olarak savunmasını sunması talep edilmiştir.

Suçlamalardan biri, başvuranın hakim olarak kendi statüsüne duyulan saygı ile birlikte adli teşkilatın şeref ve itibarını da zedelediği yönündeki suçlamadır. Diğer dört suçlama, başvuranın iş arkadaşlarına yönelik çelişkili davranışlar sergilediği ve mesleği için öngörülen kıyafet yönetmeliği ile çalışma saatlerine uymadığı yönündeki iddiaları kapsamaktadır.

Müfettiş, 27 Mart 1996 tarihli bir rapor hazırlamıştır. Bu rapora göre, suçlamaların ilk kısmına ilişkin soruşturma başlatılmasını haklı gösterecek herhangi bir kanıt bulunmamaktadır. Ancak, müfettiş, başvuranın iş arkadaşlarına karşı kavgacı davranışlar sergilediği, haftada yalnızca bir kez tıraş olduğu, işe geç geldiği ve kravat takmadığına dair elde kanıtlar olduğunu belirtmiştir. Bu rapor, Adalet Bakanlığı Teftiş Kurulu'na sunulmuştur. Hükümet, Vali'nin, Cumhuriyet Savcısı'nın, başvuran ile iş arkadaşlarının ifadelerinin müfettiş tarafından dinlendiğini belirtmiştir.

Adalet Bakanlığı, 29 Nisan 1996 tarihinde, 2802 sayılı Kanun'un 87. Maddesi uyarınca muhtemel disiplin cezalarının görüşülmesi amacıyla, dava dosyasının tamamının Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'na ("Yüksek Kurul") gönderilmesini onaylamıştır.

Başvuranın hakim olarak kendi statüsüne duyulan saygı ile birlikte adli teşkilatın şeref ve itibarını da zedelediği yönündeki suçlamaların ilk kısmıyla ilgili olarak, başvuran, çeşitli sosyal etkinliklerde kendisini "Kürt kökenli" olarak tanıtmakla ve PKK'ya olan yakınlığını

gösterir biçimde davranmakla suçlanmıştır. Başvuranın “beni adli teşkilattan atarlarsa örgüte katılmak için Almanya’ya gideceğim” dediği ifade edilmiştir. Ayrıca, Kürtçe konuşan vatandaşların sempatisini kazanmak için başvuranın bu kişilerle Kürtçe konuştuğu iddia edilmiştir. Başvuran, ayrıca, PKK’ya ait *Özgür Ülke* adlı gazeteyi yasaklanıncaya kadar düzenli olarak okumakla ve evindeki uydu aracılığıyla PKK kontrollü bir televizyon kanalı olan Med TV’yi izlemekle suçlanmıştır.

Suçlamaların diğer kısımlarıyla ilgili olarak, başvuran, birçok kez Cumhuriyet Savcısı ile kavga etmekle, haftada bir kez tıraş olmakla, çalışırken kravat takmamakla ve işe geç gelmekle suçlanmıştır.

Başvuran, Yüksek Kurul’a sunduğu yazılı ifadesinde, asılsız, yanlış ve eksik olduğu veya yanlış yorumlandığı gerekçesiyle, aleyhindeki suçlamaları reddetmiştir. Başvuran, aleyhindeki kanıtların iş arkadaşları ile diğer memurların vermiş olduğu ifadelerden oluştuğunu kabul etmektedir. Başvuran, daha önce aleyhlerinde resmi şikayette bulunmuş olduğu için, bazı kişilerin kendisine düşman olduğunu iddia etmiştir. Başvuran, bu bağlamda, geçmişte Cumhuriyet Savcısı, H.A. ve binbaşı H.K. aleyhinde resmi şikayette bulunduğunu ifade etmiştir. Bu nedenle, başvuran, aralarında kişisel ve mesleki bazı anlaşmazlıklar olması nedeniyle, Cumhuriyet Savcısı’nın aleyhinde asılsız suçlamalarda bulunduğunu ve yerel düzeydeki diğer hükümet yetkililerini benzer suçlamalarda bulunmaları konusunda ikna ettiğini ileri sürmüştür. Başvuran, Cumhuriyet Savcısı ile ihtilaf halinde olduğu durumlara dair bazı örnekler sunmuştur. Başvuran, Türkiye Cumhuriyeti’nin esas ilkelerinin tamamına inandığını ve sadakatle devlete hizmet ettiğini belirtmiştir.

Başvuran, bazı durumlarda ve özel konuşmalarda Kürt olduğunu söylediğini, devlet makamlarının kanuna aykırı bazı eylemlerini eleştirdiğini ve Kürt kökenli masum halk ile PKK arasında ayırım yapılması gerektiğini ileri sürdüğünü kabul etmiştir. Başvuran, terör eylemlerini kınadığını belirtmiş ve PKK sempatisini olduğunun düşünülmesinin onur kırıcı olduğunu ifade etmiştir. Başvuran, ailesinden ve yakın arkadaşlarından hiçbirinin terör suçu nedeniyle sorgulanmadığını, ancak Cumhuriyet Savcısı’nın erkek kardeşlerinin PKK’ya yardım ve yataklık ettikleri yönündeki iddialar nedeniyle gözaltında bulunduğunu, yeğeninin ise PKK üyesi olduğu iddiasıyla tutuklandığını iddia etmiştir.

Başvuran, Türkiye’nin güneydoğu bölgesi ile ilgili haberleri, taraflı da olsa, aktardığı için *Özgür Ülke* gazetesini okuduğunu kabul etmiştir. Başvuran, bölgede yaşanan olayların ülkenin karşı karşıya bulunduğu bir sorun olduğunu ve herkes gibi kendisinin de bu olaylarla ilgili bilgi alma hakkı olduğunu iddia etmiştir. Başvuran, aynı amaçla başka gazeteleri de okuduğunu belirtmiştir. Ayrıca, bazı partizan yayınları okumasının bu yayınlarda ifade edilen görüşleri onayladığı anlamına gelmediğini ileri sürmüştür. Başvuran, evinde devamlı olarak Med TV izlediği yönündeki iddiayla ilgili olarak, alıcısındaki teknik sorunlar nedeniyle kanalı hiçbir zaman izleyemediğini ifade etmiştir. Başvuran, sözkonusu kanalı izlemiş olsa bile, bunun kanuna aykırı bir durum teşkil etmediğini iddia etmiştir. Başvuran, aleyhindeki diğer suçlamaları da reddetmiştir.

11 Temmuz 1996 tarihinde, Yüksek Kurul, daha önce başvuran tarafından sunulan yazılı savunmayla birlikte dosyadaki kanıtları değerlendirdikten sonra, başvuran aleyhindeki iddiaların mesnetli olduğu sonucuna varmak için dosyadaki kanıtların yeterli olduğuna oyçokluğuyla karar vermiştir. Yüksek Kurul, suçlamaların ilk kısmıyla ilgili olarak, 2802 sayılı Kanun’un 68/(a) ve (b) maddesi çerçevesinde, başvuranın görev yerinin değiştirilmesi

gerektiği sonucuna varmıştır. Başvuran, diğer suçlamalarla ilgili olarak kınama cezası almıştır. Dayanılan kanıtların içerikleri ve kaynakları kararda yeniden belirtilmemiştir.

Başvuran, 4 Kasım 1996 tarihinde, Yüksek Kurul'dan kararın düzeltilmesini talep etmiştir. Başvuran, dilekçesinde önceki ifadelerini yinelemiş ve iş arkadaşlarının ifadelerinin dinlenmesini talep etmiştir. Başvuran, diğer hususlar meyanında, aleyhindeki suçlamaların Cumhuriyet Savcısı ile arkadaşları tarafından ortaya atılan yalanların bir sonucu olduğunu ileri sürmüştür. Başvuran, tarafsızlığını her zaman koruduğunu ifade etmiştir. Başvuran, ayrıca, genç bir hakim olarak deneyimsiz olması nedeniyle bazı hatalar yapmış olabileceğini, ancak hataları için bu kadar sert biçimde cezalandırılmaması gerektiğini ileri sürmüştür.

14 Kasım 1996 tarihinde, Yüksek Kurul başvuranın karar düzeltme talebini oybirliğiyle reddetmiştir.

17 Nisan 1997 tarihinde, Yüksek Kurul'un temyiz başvuru makamı başvuranın itirazlarını reddetmiştir.

Başvuran, Kastamonu'nun Şenpazar ilçesine atanmıştır.

B. Müteakip olaylar

Yüksek Kurul, 2 Ekim 1997 tarihinde, 2802 sayılı Kanun'un 30/4 maddesi uyarınca başvuranın disiplin yaptırımı olarak yer değiştirme cezası almış olması nedeniyle iki yıl süre ile kademe ilerlemesine tabi tutulamayacağına karar vermiştir.

Başvuran, daha sonra Giresun'un Çamoluk ilçesine atanmıştır. Başvuranın daha iyi bir bölgeye atanmak üzere yapmış olduğu 9 Ocak 1998 ve 29 Aralık 1998 tarihli talepleri, Yüksek Kurul'un sırasıyla 12 Şubat 1998 ve 14 Nisan 1999 tarihli kararları ile reddedilmiştir.

Yüksek Kurul, 9 Aralık 1999 tarihinde, başvuranın geriye dönük terfi talebini reddetmiştir. Yüksek Kurul, başvuran aleyhindeki disiplin yaptırımının 4455 sayılı Kanun uyarınca silindiğini ve bunun gelecekteki terfiler için engel oluşturmadığını kaydetmiştir. Ancak, bu durumun Yüksek Kurul'un başvuranın iki yıl boyunca terfi ettirilmemesi yönündeki kararını geçersiz kılmadığını belirtmiştir.

Başvuran, disiplin soruşturmasının ardından, 2001 yılında gönülsüz olarak görevinden istifa etmiştir. Başvuran, şu an avukat olarak çalışmaktadır.

HUKUK

I. HÜKÜMET'İN ÖN İTİRAZI

Hükümet, başvurana verilen disiplin cezasının affa tabi tutulması nedeniyle, başvuranın mağdur olmadığını belirtmiştir. Hükümet, bu bakımdan, başvuran aleyhindeki disiplin yaptırımının 22 Ekim 1999 tarihinde sicilinden silindiğini ve başvuranın Ağustos 1999'da terfi ettiğini ifade etmiştir. Hükümet, AIHM'den başvuruyu kabuledilemez ilan etmesini veya buna alternatif olarak, AIHS'nin 37. maddesi uyarınca kayıttan düşmesini talep etmiştir.

Başvuran, Hükümet'in iddialarına itiraz etmiş ve şikayetlerini yinelemiştir.

AİHM, “yerel makamların AİHS’nin ihlal edildiğini, açıkça veya esas itibariyle, kabul edip ihlali telafi etmedikleri sürece, başvuran lehinde alınan bir kararın veya önlemin başvuranın “mağdur” statüsünün ortadan kalkması için yeterli olmadığını” hatırlatmaktadır (bkz, *Amuur / Fransa, Hüküm ve Karar Raporları* 1996-III, ve *Rotaru / Romanya*, no. 28341/95). Ancak, sözkonusu şartlar gerçekleştiğinde, AİHS’nin koruyucu mekanizmasının ikincil niteliği nedeniyle başvurunun incelenmesinden imtina edilir. (bkz, *Jensen ve Rasmussen / Danimarka*, no. 52620/99).

AİHM, sözkonusu davada, başvuran aleyhindeki disiplin yaptırımının affa tabi tutulduğunu kaydetmektedir. Ancak, sözkonusu af başvuranın haklarının ihlal edildiğini kabul etmemiş ve başvurana itiraz konusu disiplin yaptırımından kaynaklandığı iddia edilen kazanç kaybının iadesini talep etme olanağı sunmamıştır. Bu nedenle, AİHM, yerel makamların başvuran tarafından iddia edilen ihlali tanımadığı ve telafi etmediği kanaatinde. Dolayısıyla, başvuran iddia edilen ihlallerle ilgili olarak “mağdur” konumundadır.

II. AİHS’NİN 10. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

Başvuran, günlük bir gazeteyi okuduğu ve bir televizyon kanalını izlediği için cezalandırılması nedeniyle, kendisine dayatılan disiplin yaptırımının ifade özgürlüğü hakkını ihlal ettiği konusunda şikayetçi olmuş ve bu şikayetini AİHS’nin 10. maddesine dayandırmıştır.

A. Tarafların ifadeleri

Hükümet, daha önceki ifadelerine atıfta bulunarak, başvuranın ifade özgürlüğüne yapılan müdahalenin 10. maddenin ikinci paragrafında yer alan hükümler uyarınca makul bir mazerete dayandığını ileri sürmüştür. Hükümet, başvuran aleyhindeki disiplin yaptırımının, başvuranın PKK yayınlarını okuma veya MedTV’yi izleme alışkanlığına dayanmadığını ileri sürmüştür. Hükümet, bu bağlamda, başvuran aleyhinde yürütülen soruşturmanın, diğer hususlar meyanında, başvuranın etnik kökenler arasındaki farklılıkları vurguladığını, bu nedenle artık tarafsız olmadığı izlenimi verdiğini ifade etmiştir. Hükümet, ayrıca, başvuranın mesleğiyle ilgili olarak, çalışma saatleri ile kıyafete ilişkin yönetmeliklere uymadığını ve iş arkadaşlarıyla iyi ilişkiler içinde olmadığını kaydetmiştir. Hükümet, başvuranın PKK’nın sonradan yasaklanan bir gazetesini okumakla ve terör örgütüne sempati duyduğunu gösteren bir tutum içinde bulunmakla, hakim olarak kendi statüsüne duyulan saygı ile birlikte adli teşkilatın şeref ve itibarını da zedelediğini, bu nedenle de kendisine getirilen disiplin yaptırımının orantılı olduğunu vurgulamıştır.

Başvuran, iddialarında ısrar etmiştir. Başvuran, özellikle, Kürt olduklarını dile getirdikleri zaman kişilerin otomatik olarak bölücü veya terörist olmakla suçlandıklarını iddia etmiştir. Başvuran, Kürt kökenli memurları belirli bölgelere veya önemsiz görevlere atayarak bu kişileri etkisiz kılma yönünde genel bir politika olduğunu iddia etmiştir. Başvuran, kıdemli bir hakim olmasına rağmen, daha düşük düzeyde görev yerlerine atandığını ileri sürmüştür. Başvuran, sebepsiz yere aleyhinde soruşturma başlatıldığını iddia etmiş ve yanlış yorumlanacağı korkusuyla okumak istediği yayınları takip edemediğini ileri sürmüştür.

B. AİHM’nin değerlendirmesi

AİHM, hakim olarak kendi statüsüne duyulan saygı ile birlikte adli teşkilatın şeref ve itibarını da zedelediği gerekçesiyle uygulanan disiplin yaptırımı nedeniyle başvuranın ifade özgürlüğü hakkına müdahalede bulunulduğunu her iki tarafın da tartışmasız kabul ettiğini kaydetmektedir. AİHM, ayrıca, disiplin cezasının 2802 sayılı Kanun'un 68. maddesine dayanması nedeniyle, müdahalenin kanun tarafından öngörüldüğünü ve adli sistemin hakimiyetinin ve tarafsızlığının korunması gibi meşru bir amaç izlediğini belirtmektedir (bkz, *Altın / Türkiye*, no. 39822/98). Bu nedenle, AİHM, davanın incelemesini müdahalenin “demokratik bir toplumda gerekli olup olmadığı” sorusuyla sınırlayacaktır.

AİHM, 10. maddeyle ilgili kararlarında belirlediği temel ilkeleri hatırlatmaktadır (bkz, *İbrahim Aksoy / Türkiye*, no. 28635/95, 30171/96 ve 34535/97, *Vogt / Almanya*, A Serisi no. 323 ve *Wille / Liechtenstein*, no. 28396/95). AİHM, sözkonusu davayı bu ilkeler ışığında inceleyecektir.

AİHM, itiraz edilen müdahaleyi davanın bütününe ışığında incelemelidir. AİHM, müdahalenin “izlenen meşru amaçla orantılı” olup olmadığını ve müdahaleyi haklı çıkarmak için ulusal makamlar tarafından ileri sürülen gerekçelerin “ilintili ve yeterli” olup olmadığını belirlemelidir. AİHM, bunu yaparken, ilgili olayların makul bir değerlendirmesini yapan ulusal makamların 10. maddede yer alan ilkelerle uyumlu standartları uyguladığı konusunda ikna olmalıdır (bkz, *Zana / Türkiye*, *Raporlar* 1997-VII).

AİHM, yukarıda değinilen *Vogt* davasında, bir devlet memurunun işten çıkarılmasıyla ilgili olarak şu karara varmıştır: “Bu ilkeler, devlet memurlarına da uygulanmaktadır. Bir devletin statülerinden dolayı devlet memurlarını gizliliğe riayet etmeye zorlamaya hakkı olmasına rağmen, devlet memurları birer ferttir ve bu sıfatla AİHM'nin 10. maddesinin korunmasından yararlanırlar. Bu nedenle, AİHM'nin, her bir davanın koşullarını dikkate alarak, devlet memurlarının 10/2 maddesinde sıralanan amaçlar dahilinde çalışmasını sağlarken, bireyin ifade özgürlüğüne ilişkin temel hakkı ile demokratik bir devletin meşru hakkı arasında adil bir denge bulunup bulunmadığını belirlemesi gerekir. Bu inceleme sırasında, AİHM, devlet memurlarının ifade özgürlüğü hakkının ihtilaf konusu olması durumunda, 10/2 maddesinde göndermede bulunulan “görev ve sorumlulukların” özel bir önem arz ettiğini göz önünde bulundurmalıdır. Buna göre, itiraz edilen müdahalenin yukarıda belirtilen amaçla orantılı olup olmadığının belirlenmesinde ulusal makamlara belirli bir takdir marjı bırakılması haklı görülmektedir.”

AİHM, demokratik bir toplumun devlet organları arasında adli teşkilatın ayrıcalıklı bir yere sahip olmasıyla ilgili olarak, bu durumun bir hakimin görevlerini yerine getirmesi ile ilgili olarak ifade özgürlüğüne getirilen kısıtlamalar konusunda da aynı olduğu görüşündedir (bkz, *Pitkevich / Rusya*, no. 47936/99).

AİHM, aleyhindeki beş farklı suçlamayla ilgili olarak başvurana iki ayrı disiplin cezasının dayatıldığını gözlemlemektedir. Başvuranın şikayeti, beş ayrı suçlamayla ilgilidir. Bu nedenle, AİHM, başvurana dayatılan yaptırımın izlenen amaçla orantılı olup olmadığının belirlenmesi için, başvuran aleyhindeki diğer suçlamaların değerlendirilmesinin uygun olmadığı kanaatinde.

AİHM, Yüksek Kurul tarafından başvuranın hakim olarak kendi statüsüne duyulan saygı ile birlikte adli teşkilatın şeref ve itibarını da zedelediği, ayrıca hareketleri ve tutumuyla görevini doğru ve tarafsız bir şekilde yerine getiremediği izlenimini verdiği yönünde karar verilmesi nedeniyle, başvuranın daha düşük düzeyde bir yere atandığını kaydetmektedir.

Hükümet, PKK yanlısı medyayı takip etmesi ve yapmış olduğu yorumlar nedeniyle başvuranın artık tarafsız olmadığı izlenimini verdiğini ileri sürmüştür.

AİHM, ne yerel makamların kararlarının ne de Hükümet'in AİHM önünde vermiş olduğu ifadelerin, başvuranın itiraz edilen yorumlarıyla veya davranışıyla veya başvuranın 2802 sayılı Kanun'un 68 (a) ve (b) maddesini ihlal ettiği yönünde Yüksek Kurul'un tespitte bulunmasını sağlayan gerekçelerle ilgili olarak net ve tam bir ipucu vermediğini gözlemlemektedir. AİHM'nin elindeki tek bilgi, başvuran aleyhindeki muğlak suçlamalar ve başvuranın bu suçlamaları tetiklemiş olabilecek çeşitli olaylarla ilgili ifadeleridir.

AİHM, dava dosyasında, PKK yanlısı medyayı takip etmesi dahil olmak üzere başvuranın karşı çıkılan tutumunun, özellikle geçmişteki, beklemede olan veya şimdiki yargılamalarda hakim olarak gösterdiği performansı ile ilgisi olduğunu öne sürecek herhangi bir göndermeye rastlamamıştır (*Wille*, yukarıda kaydedilen). AİHM, ayrıca, Hükümet tarafından başvuranın açıkça PKK yanlısı olduğunu veya kendisine gelen ilintili davalarla tarafsız olarak ilgilenme yeteneğinin sorgulanmasına neden olacak biçimde davrandığını gösteren herhangi bir delil sunulmadığını kaydetmektedir. AİHM'ye göre, bu unsurlar, makamlar tarafından alınan önlemin gerekli olup olmadığının değerlendirilmesinde etkili olan temel faktörlerdir.

AİHM, elinde böylesi bir bilgi bulunmadığı için, makamların başvuranın PKK yanlısı medyayı takip ettiği veya buna teşebbüs ettiği gerçeğine büyük önem atfettiğini kabul etmektedir. AİHM, bu bağlamda, ifade özgürlüğünün, bir kimsenin kişisel görüşlerinin başkalarının bu kimseye yüklemek istediği görüşlere ilişkin alınan bilgiden ayrılmasını gerektirdiğini hatırlatmaktadır (bkz, *mutatis mutandis*, *Halis / Türkiye*, no. 30007/96).

Ulusal makamların takdir marjına rağmen davanın koşullarının tamamını göz önünde bulunduran AİHM, başvuranın ifade özgürlüğüne yapılan müdahalenin “demokratik bir toplumda gerekli” olmadığı görüşündedir. Bu saptama, başvurana dayatılan disiplin yaptırımının izlenen amaçla orantılı olup olmadığını belirlemek amacıyla AİHM'nin incelemesini sürdürmesini gereksiz kılmaktadır.

Buna göre, AİHS'nin 10. maddesi ihlal edilmiştir.

III. AİHS'NİN 14. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI

Başvuran, etnik kökeni nedeniyle ayrımcılığa tabi tutulduğu konusunda şikayetçi olmuştur. Başvuran, Türk kökenli bir hakimin belirli bir kanalı izlemesi veya belirli bir yayını takip etmesi durumunda, bu kişiye yaptırım uygulanmayacağını ileri sürmüştür. Başvuran, şikayetini AİHS'nin 14. maddesine dayandırmıştır.

Hükümet, başvuranın iddialarına itiraz etmiştir.

AİHM, başvuranın iddiasını incelemiştir. Ancak, başvuranın etnik kökeni nedeniyle ayrımcılığa tabi tutulduğunu gösteren herhangi bir delile rastlamamıştır.

AİHM, AİHS'nin 14. maddesinin ihlal edilmediğine karar vermiştir.

IV. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI

AIHS'nin 41. maddesine göre "Mahkeme işbu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Tarafın iç hukuku bu ihlali ancak kısmen telafi edebiliyorsa, AIHS, gerektiği takdirde, hakkaniyete uygun surette, zarar gören tarafın adil tatminine hükmeder."

A. Tazminat

Başvuran, uğradığı kazanç kaybı için maddi tazminat talebinde bulunmuştur. Başvuranın hesaplarına göre, adil tazmin talebinde bulunduğu tarihteki kaybı 20,000 Euro civarında olup bu miktar 2005 yılı itibariyle yaklaşık 150,000 Euro'ya ulaşmıştır. Başvuran, hakimlerin maaşlarının çeşitli faktörlere dayanıyor olması nedeniyle, kesin bir rakam veremediğini belirtmiştir. Başvuran, bu başlık altında yapmış olduğu talepleri desteklemek üzere çeşitli kademelerden hakimlerin maaş bildirimlerini sunmuştur. Başvuran, ayrıca, manevi tazminat olarak 500,000 Euro talep etmiştir. Başvuran, sosyal bakımdan geri kalmış küçük illerde çalışmak zorunda kaldığı ve iki yıllık kıdemliliğini kaybettiği için, kendisinin ve ailesinin zarar gördüğünü iddia etmiştir.

Hükümet, bu miktarlara itiraz etmiştir.

AIHM, iki yıl boyunca terfiye uygun görülmediği için başvuranın maddi zarar görmüş olabileceğini kabul etmektedir. Ancak, başvuran tarafından da belirtildiği gibi, hakimlerin maaşları ile terfi derecelerinin çeşitli faktörlere bağlı olması nedeniyle, AIHM kesin bir miktar belirlemenin zor olduğu görüşündedir. AIHM, ayrıca, başvuranın 2001 yılından beri hakim olarak değil avukat olarak çalıştığını kaydetmektedir.

AIHM, davanın koşulları dikkate alındığında, başvuranın sıkıntı çekmiş olabileceği görüşündedir.

AIHM, hakkaniyete uygun olarak, başvurana maddi tazminat olarak 5,000 Euro, manevi tazminat olarak ise 1,000 Euro ödenmesine karar verir.

B. Yargılama masraf ve giderleri

Başvuran, AIHM önünde yapmış olduğu yargılama masraf ve giderleri için 15,000 Euro talep etmiştir. Başvuran, bu başlık altında yapmış olduğu talebi desteklemek üzere herhangi bir belge sunmamıştır.

Hükümet, bu miktara itiraz etmiştir.

AIHM, başvuranın AIHM İçtüzüğü'nün 60. maddesinde öngörüldüğü şekilde masraf ve giderlerle ilgili olarak herhangi bir kanıt sunmamış olması nedeniyle, bu başlık altında herhangi bir ödeme yapılmamasına karar verir.

C. Gecikme Faizi

AIHM, Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı faiz oranına üç puanlık bir artışın ekleneceğini belirtmektedir.

BU GEREKÇELERE DAYANARAK AİHM, OYBİRLİĞİ İLE

1. Hükümet'in ön itirazının *reddedilmesine*;
2. AİHS'nin 10. maddesinin *ihlal edildiğine*;
3. AİHS'nin 14. maddesinin *ihlal edilmediğine*;
4. (a) AİHS'nin 44. maddesinin 2. paragrafı gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden Yeni Türk Lirası'na çevrilmek üzere ve her türlü vergi ve kesintiden muaf tutularak Savunmacı Hükümet tarafından başvurana maddi tazminat olarak 5,000 Euro (beş bin Euro), manevi tazminat olarak 1,000 Euro (bin Euro) *ödenmesine*;
(b) Yukarıda belirtilen üç aylık sürenin sona erdiği tarihten itibaren ödemenin yapılmasına kadar, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan marjinal kredi kolaylığı oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz uygulanmasına;
5. Adil tatmine ilişkin diğer taleplerin *reddedilmesine karar vermiştir*.

İşbu karar İngilizce olarak hazırlanmış ve AİHM İçtüzüğü'nün 77/2. ve 3. maddeleri gereğince 31 Ocak 2008 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

